

О В Ч А Р Ч Е

Весело овчарче
пѣсень кръшна пѣе
и гласътъ му волень
ширине люлѣе:

Който ме надпѣе
горе въ планината,
давамъ му абичка,
още и торбата . . .

Който надиграе
мене на мегдана,
давамъ си потурки
ведно съсъ гайтана . . .

Който ме надсвири
съ медно кавалче,
отъ сега до вѣка
ставамъ му ратайче . . .

Който ме надлъже —
да е лъжко—хала,
ази му харизвамъ
стадото, кавала.

Весело овчарче
пѣсень волна пѣе,
и гласътъ му ясенъ
като дъждъ се лѣе! . . .

Недѣлчо Тинчевъ

Р А З Д Ъ Л А

Ахъ ти, бедность моя, гдето ме отвлѣче
отъ селото китно толкова далече!

Кучета овчарски тука не живѣятъ,
и пѣтлитѣ будни никога не пѣятъ!

Нѣма лекостѣпни, пѣргави козички,
нито пѣснопойни пѣстри, волни птички.

Само гарги грачатъ: га, га, га, га, га!
Кой ги дяволъ черенъ всрѣдъ града събра?!

Ахъ ти, бедность моя, гдето ме отвлѣче
отъ селото родно тукъ, въ града, далече!

Хр. Бояджиевъ